

INFORMACE Z RADNICE

červenec
srpen
září

2025
OBCE STARÉ HOBZÍ

INFORMACE Z RADNICE. Vydává se pro občany obce Staré Hobzí.
Povoleno Ministerstvem kultury ČR, evidenční číslo: MK ČR E 17962.
Ročník dvacátý šestý, 4 čísla ročně. Číslo 3/2025, září 2025. Zdarma. Náklad 250 ks.
Vydává: Obec Staré Hobzí, IČ 00247481, 378 71 Staré Hobzí 35, telefon: 384 497 136

Vážení spoluobčané,

začal nám pěkný barevný podzim. Ještě chvíli si ho budeme užívat, než všechno listí opadá a přijdou plískanice. Věřím, že jste si všichni přes léto odpočinuli a nabrali jste síly na chladné měsíce.

V letním období se dokončovala rekonstrukce čistírny odpadních vod ve Starém Hobzí. Po třičtvrtě roce je stavba hotová a připravujeme zkušební provoz. Náklady na celkovou rekonstrukci včetně opravy kanalizačního přivaděče byla 17 245 110 Kč bez DPH. Na tuto rekonstrukci jsme uspěli s žádostmi o dotace. Ministerstvo životního prostředí nám ze Státního fondu životního prostředí ČR schválilo dotaci ve výši 4 455 415,70 Kč. Jihočeský kraj poskytl na kofinancování akce částku ve výši 1 434 916 Kč. Nyní už probíhá rekonstrukce křižovatky u lihovaru po opravě kanalizace, která uzavře tuto rozsáhlou stavbu. Během léta proběhla oprava střechy a krovu kaple ve Vnorovicích také za podpory dotace z Jihočeského kraje. Určitě jste si všimli, že jsou opravené některé kapličky. Tu u Vnorovic pěkně opravil Kamil Kopeček. Za to bych mu chtěl poděkovat. Kdo opravil kapličku u České stráně, se mi bohužel zatím nepodařilo zjistit.

Jak jsem psal již několikrát, používáme k informování a varování občanů systém MUNIPOLIS, jehož prostřednictvím posíláme zprávy do mobilních telefonů. Nicméně stále se setkávám s případy, že se informace k někomu nedostane. Chtěl bych požádat, kdo ještě není registrován v tomto systému, aby tak učinil. Registrace je zdarma. Více se dozvíte v jiném článku tohoto vydání. Uživatel, který má obyčejný mobilní telefon, bude dostávat SMS zprávy. Majitelé chytrých telefonů si mohou zdarma stáhnout mobilní aplikaci, kam jim budou chodit zprávy.

Poslední dobou dochází k častějším problémům s volně pobíhajícími psy bez dohledu majitele. To nás nutí stanovit pravidla pohybu psů v obci. Na nejbližším zasedání zastupitelstva předložím ke schválení návrh Obecně závazné vyhlášky, která tyto pravidla stanoví. Každý majitel psa za něj plně zodpovídá. Pokud není schopen psa odvolat, musí být pes vždy na vodítku i mimo obec. Jestliže pes utíká, je potřeba přijmout opatření, která mu v tom zabrání. Osobně mám zkušenost, že se to dá zajistit. Nedávno jsme šli lesem u Holešic. Náš pes měl košík a byl na vodítku jako vždy. Cestou jsme potkali paní se psem na volno. I přes upozornění psa neodvolala a psi šli po sobě. Naštěstí jsem je udržel od sebe a cizí pes mě nekousl. Už jsem chtěl tomu našemu sundat košík, protože by se nemohl bránit. Tím jsem chtěl jen ukázat, že pes by měl být pod kontrolou i mimo zastavěnou část obce. To už nemluvím o tom, že po volně pobíhajícím psu bez dozoru nikdo neuklidí exkrementy. Pokud mi někdo nahlásí psa bez dozoru, bude následující postup. Jestli zjistím majitele, budu ho kontaktovat. V opačném případě zavolám k odchytu Městskou policii z Dačic. Náklady ponese majitel psa.

V srpnu proběhla tradiční pouť. Myslím, že jsme si jí my i děti užili a dobře jsme se pobavili. Letos se nám podařilo zajistit i staročeskou střelnici. Navzdory předpovědi jsme měli na počasí štěstí. Je na místě poděkovat zaměstnancům obce, členům spolků SDH, TJ Dyje, Hobzinky, myslivcům a všem ostatním, kteří se podíleli na přípravě a zdárném průběhu pouti.

Závěrem mi dovolte popřát Vám hezký barevný zbytek podzimu. Těším se na nejbližší akce, které nás čekají, jako jsou výlov, setkání důchodců a samozřejmě zahájení adventu s rozsvícením vánočního stromu, kde opět vystoupí děti školy, školky a opět kapela ERUPCE.

Starosta obce Milan Čermák

Obecní poplatky

Blíží se konec roku a ne všichni mají zaplacené obecní poplatky. Chtěl bych požádat všechny, kterých se to týká, aby vyrovnali dluh vůči obci co nejdříve. Pronajímatelům nemovitostí k rekreačním účelům připomínám zaplacení poplatku z ubytování. Od letošního roku je v platnosti Obecně závazná vyhláška č. 1/2025 o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, která vymezuje veřejná prostranství v obci. Kdo užívá uvedená prostranství nebo pozemek obce a nechce platit poplatek či nájem, ať do konce října tento prostor uvolní.

Platbu poplatků lze provést bezhotovostně na účet obce číslo 603170359/0800

Do zprávy pro příjemce uveďte druh poplatku.

V případě nezaplacení nebo neřešení splátkového kalendáře budou dlužníkům vyměřeny penále. Pokud bude nedoplatek za dodávky vody, zastavíme přívod.

Pro připomenutí přehled poplatků

	Poplatek	Platný	Upřesnění	Výše poplatku
Obecně závazné vyhlášky	**z pobytu**	**1.1. 2022**		**20 Kč za os. a den**
	Ze psů	1.4. 2022	Jeden pes	200 Kč
			Druhý a další	400 Kč
			Druhý a další osoba nad 65 let	300 Kč
	Za odpady	**1.1. 2025**	**Dospělá osoba**	**800 Kč**
			Dítě do 10 let	**Sleva 200 Kč**
	Veřejný prostor	**8.5. 2025**	**Reklamní zařízení (poutač, plachta, ….)**	**1 000 Kč/rok**
			Za skládku (materiálu, dřeva, …)	**10 Kč/m^2 za den**
Ostatní	**Vodné**	**1.1. 2025**		**50 Kč/m^3**
	Stočné	**1.1. 2025**		**40 Kč/m^3**
	Kabelová	1.1. 2020		600 Kč
	Hrobová místa	1.1. 2020	jednohrob	500 Kč
			dvojhrob	1 000 Kč

Platné Obecně závazné vyhlášky naleznete na níže uvedených odkazech:

- Internetové stránky obce: https://www.starehobzi.cz/samosprava/vyhlasky-a-narizeni/

Prodej materiálu

Obec se rozhodla prodat materiál ze skladu, který už nevyužijeme:

materiál	Cena s DPH	materiál	Cena s DPH
Použitá dlažba 30x30 (beton)	4 Kč/ks	Použitá silniční obruba (beton)	25 Kč/ks
Použitá dlažba 35x35 (beton)	4 Kč/ks	Stará prkna	800 Kč/m^3
Použitá dlažba 50x50 (beton)	6 Kč/ks	Železné sloupy (staré VO)	150 Kč/kus
Použitá chodníková obruba (beton)	15 Kč/ks	Kára za traktor bez RZ (samovýroba)	dohodou
Stavební řezivo – prkna, fošny, trámy			5 000 Kč/m^3

Vážení spoluobčané,

máme za sebou první měsíc nového školního roku, který utekl jako voda, a prázdniny jsou už jen hezkou vzpomínkou. Během nich se ve škole také pracovalo a došlo k výměně osvětlení v učebnách druhého stupně, k výmalbě některých tříd na 1. stupni a k dalším menším opravám.

V letošním školním roce usedlo do lavic naší školy celkem 84 žáků, mezi nimi čtrnáct nových prvňáčků, kteří s nadšením a očekáváním vykročili na svou školní cestu.

V mateřské škole vzděláváme letos 16 dětí, které společně se svými paní učitelkami s radostí objevují svět her a poznání.

Začátek školního roku byl bohatý na aktivity. Pro nové žáky jsme uspořádali adaptační týden, který jim pomohl lépe poznat spolužáky, učitele i školní prostředí. Žáci druhého stupně si užili sportovní den, plný týmových her a dobré nálady. Třídy 3.-5. ročníku zahájily plavecký výcvik v Jindřichově Hradci, kde se děti učí jistotě ve vodě i správným plaveckým technikám. Žáci 1. stupně se vydali na první větší výlet do Třebíče, kde navštívili sběrný dvůr ESKO-T a dozvěděli se mnoho zajímavostí o třídění a recyklaci odpadu. Výlet zakončili návštěvou Hvězdárny a planetária DDM Třebíč, kde si rozšířili znalosti o hvězdách, planetách i noční obloze. Největším zážitkem bylo promítání na projekční kopuli.

Během září jsme se také vypravili do muzea a knihovny v Dačicích, kde se žáci zúčastnili vzdělávacího programu zaměřeného na vznik první kostky cukru, ten jim přiblížil zajímavou historii tohoto sladkého vynálezu. Součástí byla také úniková hra, při níž luštili různé úkoly. Po programu si žáci prohlédli expozice nově otevřeného oddělení městského muzea, kde je čekala řada poutavých ukázek a exponátů. Nechyběli jsme ani na Dni prevence v Dačicích, akci, která nabídla zajímavý program zaměřený na zdraví, bezpečnost, sociální oblast i životní prostředí.

Kromě zajímavých akcí se samozřejmě soustředíme i na výuku. Po úvodním opakování se žáci již pilně věnují novému učivu a prohlubují své znalosti. Ve spolupráci s Mensou Česko se navíc někteří žáci zapojili do Logické olympiády, kde mohli uplatnit své logické myšlení a schopnost řešit netradiční úlohy.

Od října začínají také fungovat zájmové kroužky, které si pro děti připravují paní učitelky a paní vychovatelky školní družiny. V tomto školním roce je v nabídce celkem dvanáct kroužků různorodého zaměření.

Již také myslíme na budoucí prvňáčky a od října začínáme s projektem „Do školy na zkušenou“ a navazujeme Dnem otevřených dveří. Ten se bude konat v prosinci a bude spojen s vánočním jarmarkem a vystoupením – na vánoční akce Vás také srdečně zveme.

Poděkování patří všem učitelům, zaměstnancům, rodičům i zřizovateli školy a školky za jejich trpělivost, podporu a spolupráci, díky nimž mohl nový školní rok začít bez komplikací a s úsměvem.

Přeji všem žákům i dětem z mateřské školy úspěšný, klidný a radostný školní rok plný nových zážitků a poznání a Vám krásný podzim.

Za ZŠ a MŠ Staré Hobzí Mgr. Jana Cvrčková

Mobilní sběr nebezpečných odpadů bude 25. 10. 2025:

Nové Dvory -	**před kurtem**	od 10:55 – 11:05
Vnorovice -	**před KD**	od 11:10 – 11:20
Staré Hobzí -	**za OÚ**	od 11:25 – 11:40

Odpad dopravte na určené místo až ve stanovenou dobu, aby nevznikaly nelegální skládky. Zaměstnanci FCC ho budou od Vás odebírat a rovnou třídit.

Nebezpečné odpady jsou: **sorbent, upotřebené čistící tkaniny, plastové a kovové obaly znečištěné nebezpečnými látkami, barvy, tiskařské barvy, lepidla a pryskyřice, rozpouštědla, nepoužitelná léčiva, motorový a převodový olej, pneumatiky, baterie a akumulátory.**

Velkoobjemový odpad, železo a odpad podléhající zpětnému odběru (veškerá vyřazená elektrozařízení, sporáky, baterie ...) je možné ukládat do sběrného místa ve Starém Hobzí během celého roku. Plasty, sklo a papír se odevzdávají do kontejnerů rozmístěných v jednotlivých vsích.

!!! V rámci mobilního sběru nebudou sebrány, stavební sutě a eternit – nejedná se o komunální odpad, likvidaci si každý musí zajistit sám.

Vážení občané,

nyní bych se rád věnoval informovanosti obyvatel. Zjistil jsem, že někteří občané nevěděli včas o odstávkách elektřiny a jiných důležitých informacích. K informování obyvatel používáme obecní rozhlas, ale to již není v dnešní době ideální. Z tohoto důvodu se snažím dávat co nejvíce informací na internetové stránky obce (www.starehobzi.cz) a na diskusní skupinu na sociální síti Facebook. Nejefektivnějším prostředkem k informovanosti obyvatel je mobilní rozhlas MUNIPOLIS, prostřednictvím něhož chodí informace formou SMS do mobilního telefonu, případně může přijít i hlasová zpráva. Těm, kteří používají chytrý telefon a naistalují si aplikaci MUNIPOLIS, budou chodit informace i formou obrázků a plakátů. Zatím je přihlášeno pouze 152 uživatelů. Týká se to i chatařů a chalupářů. Bylo by dobré, aby byl přihlášen minimálně jeden z každé domácnosti. Nejde jen o informace o výpadku elektřiny nebo kulturních akcích, ale hlavně o varovné zprávy v případě povodní či jiné krizové situace.

Služba je ZDARMA!

Co vám přihlášení do MUNIPOLIS přináší?

• Upozornění na **krizové události** – výpadky energií, blížící se vichřice, dopravní uzavírky, varování před podomními prodejci apod.

• Novinky a **důležitá upozornění z úřadu** – poplatky, obecní zpravodaj, digitalizované hlášení z amplionů a další.

• **Pozvánky** na kulturní a sportovní akce

• **Možnost vyjádřit svůj názor v online anketách**

• **Mobilní aplikaci** samosprávy s užitečnými funkcemi

V registračním procesu si můžete sami nastavit, jaké typy informací vás zajímají (např. kultura, doprava, majitelé zvířat). Doporučujeme vyplnit vaše telefonní číslo a ulici, abychom vás mohli rychle varovat v případě nečekaných událostí (např. havárie vody, přívalové deště apod.)

Vaše údaje jsou v bezpečí a v souladu s GDPR.

PŘIHLASTE SE K ODBĚRU INFORMACÍ ZDE: **https://starehobzi.munipolis.cz/** Registrovat se můžete také osobně přímo na našem úřadu. Rádi vám pomůžeme.

Oficiální aplikaci MUNIPOLIS naší samosprávy si můžete stáhnout přímo na **App Store** nebo **Google Play**. Poté si stačí přidat naši obec/město a budete mít informace vždy po ruce.

Pohled do historie

Okres Slavonice Jižní Morava, „Vyhnání z vlasti 1945 – 1946“ - autentická svědectví starohobezských německých občanů. III. část

Záznamy starosty Antona Eschenauera (1898– 1982) ze Starého Hobzí z 30. listopadu 1945, které sepsala Eleonora Polly a které byly jím samotným autorizovány 16. dubna 1982, půl roku před jeho smrtí.

Pokračování z minulého čísla

Konec války 1945 a vyhnání 7. června 1945

Jednoho dne nastal konec války, který se již dlouhou dobu rýsoval... Německá armáda, která už několik měsíců byla ubytována ve Starém Hobzí, ustupovala 5. května 1945 na západ, protože všichni měli pouze jeden cíl, jako i vojáci přicházející směrem od Brna, dostat se co nejrychleji k Američanům. My všichni jsme dostali dobrou radu, abychom udělali totéž; ale kdo dobrovolně opustí svou vlast, dům a selský dvůr? - Jedna věc byla ovšem jistá – válka skončila. Ačkoli my Němci jsme ji prohráli, věřili jsme, že s námi bude zacházeno stejně lidsky jako jsme my jednali za šest uplynulých let s Čechy.

Dopoledne a 8. května 1945 se v mé kanceláři v zámku objevila česká delegace která se představila jako nový „Národní výbor“ Starého Hobzí. Když se posadili odpověděl pan Hála na mou otázku, proč přišli a co si chtějí, aby převzali správu obce. Při mé nabídce, že jim vše ihned předám a sepíšeme o tom protokol, bylo mi odpovězeno, že to není nutné, protože k tomuto předání se později dostaví úředník okresního hejtmanství Dačice a do té doby, nechť všechno ponechám, protože zůstávám starostou německého obyvatelstva. Nezbylo než s tím souhlasit. Požádal jsem těchto šest mě velmi známých pánů jako nynější mocipány Starého Hobzí, aby se chovali k Němcům v obci stejně humánně a spravedlivě, jako jsme my Němci po celou dobu zacházeli s Čechy. Tento slib mi dalo všech šest mužů. Tady musím říci, že všichni Češi žijící v letech 1938 až 1945 ve Starém Hobzí se podle toho chovaly až do našeho vyhnání. Těmito několika slovy bylo oficiální předání obecní správy vyřízeno; až do dne našeho vyhnání 7. června nedošlo k předání ani okresnímu úřadu ani obecnímu zastupitelstvu.

9. května přišli do vesnice Rusové. Velká část jejich vojsk pokračovala směrem na Slavonice; pouze asi 200 mužů se štábem se ubytovalo ve Starém Hobzí všechno bylo provedeno v klidu a pořádku; vůči německému obyvatelstvu nedošlo k žádným násilnostem. Němci museli označit všechny své domy bílými vlajkami. My samotní jsme dostali k ubytování v našem domě 18 mužů a 2 důstojníky. Posádka a důstojníci se chovali korektně a nedali nám sebemenší důvod ke stížnosti. Češi ze Starého Hobzí Oni sami žádné Rusy nepřijali, ale pouze obsadili německé domy. Výsledkem bylo, že Němci a Rusové se mnohem rychleji spřátelili než Češi a Rusové. Ano, dokonce docházelo v následujících dnech k tomu, že Rusové ochránili německé místní obyvatele proti cizím Čechům.

Tak probíhal jeden týden za druhým beze zvláštních událostí pro vesnici. Tato doba byla velmi smutná pouze pro německé vojáky, kteří byli přivezeni českým četnictvem a jeho pomocníky. Poté co je na zámeckém nádvoří prohledali kvůli zbraním a vzali jim všechno, co měli u sebe, stáli tu polonazí s kalhotami v ruce a byly těmito monstry krvavě zbiti. Daleko do parku byly slyšet výkřiky bolesti trýzněných vězňů ve velkém sklepě pod severním křídlem zámku. Nikdo nikdy se asi nedoví, kolik z nich přišlo o svůj život. Protože válka skončila, život německého vojáka u těchto nelidů nestal často ani za dávku střelného prachu, a každý vězeň by mohl být šťastný, když mohl být odveden alespoň trochu zdravý do zajateckého tábora u

silnice Staré Hobzí – Slavonice. Do tohoto přibližně 3 km² velkého zajateckého tábora – ohraničeném na severu Dyjí, na západě potokem „Felixbach“ a hřebenem Montserratu s „Tetnhengstem“, na jihu kopcem „Grubbergem“ až dolů do údolí Dyje na východě – bylo asi za 14 dnů dopraveno cca 50 000 mužů, kteří museli po celé týdny pobývat venku na této náhorní plošině. Pro zraněné a nemocné z tábora byl zřízen v zámku Starého Hobzí špitál s 900 lůžky, který byl během několika dnů plně obsazen. O Rusech musíme říci, že se o vězně starali.

Ne tak dobře na tom byly asi 4 000 uprchlíků, žen, dětí a starých mužů z oblasti Vratislavy. Tito 4 000 přijeli do Starého Hobzí po 8. květnu autobusy doprovázenými Rusy a musely po celé týdny tábořit v zámeckém parku pod širým nebem; ve dne v noci hlídáni Čechy a Rusy, nikdo nesměl opustit park, neexistovala žádná sociální zařízení – hrozný stav! Cesta z mého dvora na zámek vedla částí tohoto parku, a tak jsem každý den viděl tyto nešťastné lidi v jejich nouzi. Oheň na vaření se zlomenými zelenými větvemi a keři pokrýval všechno kouřem a narychlo vykopané latríny, to vše zapáchalo k obloze. V noci, když se ztišilo, často začal na jednom místě v parku výkřik, který se šířil přes ty 4 000 až na druhý konec zámeckého parku. Čeho se dopustili tyto ubohé děti, matky a starci, aby byli takto trestáni...? Vše jenom proto, že byli Němci...?

Tak uplynul první týden po kapitulaci a přišel 15. květen, mimořádný den pro nás Němce, protože toho dne se Starého Hobzí zmocnili čeští partyzáni. Zmocnit znamená, že se tito nelidé začali shromažďovat až po 10. květnu.

Následně bych chtěl popsat tento den, jak si ho nejlépe pamatuji, a na který asi nikdy nezapomenu:

Brzy ráno jsem jel se svým polským zemědělským dělníkem, který u mě ještě dobrovolně zůstal, na naše pole, abych po nočním dešti ooral brambory. Byl nádherný den plný slunečního svitu. Z tohoto pole, které leželo u silnice Staré Hobzí – Jemnice proti Větrnému kopci, byl nádherný panoramatický výhled a při tomto čistém vzduchu rozhled jako málokdy. Bylo vidět přes Báňovice do údolí Želetavky, na jihu Holubí vrch, poté Strážný kopec podél Dlouhého kopce a přes Veselíčko do Rakouska. Na druhé straně, na západě směrem na Slavonice, nejkrásnější panorama, krásněji si to nelze představit. Po levé ruce skryté Janovské údolí, avšak před námi údolí Dyje, nad ním Grubberg a velmi daleko, v malém úhlu pak vyčnívá slavonická kostelní věž; přes temný lesní pás před námi kostel Montserrat, kousek pod ním malé vesnice jako Mutná, Holešice, Cizkrajov, návazně Urbanečský kopec a daleko na severu táhnoucí se Českomoravská vysočina s Kunžakem. Tiše leží Staré Hobzí na dosah přede mnou, a pokud byste neviděli oblaka kouře nad zámeckým parkem za tábora slezských uprchlíků a zajateckého tábora nad údolím Dyje mohli byste uvěřit že jste v nejklidnějším koutě země. Pěkná byla naše vlast jako asi žádná jiná země na světě. Klid kolem dokola, jen pár lidí pracovalo na okolních polích, ale také silnice a cesty byly liduprázdné. Mírové ticho tady, kde všechno ještě před několika dny bylo přeplněno vojáky, kteří chtěli uniknout Rusům a dostat se k Američanům, což se většině z nich nepodařilo.

Asi po dvouhodinové práci se silniční scéna náhle změnila. Na všech silnicích a cestách, které jsme mohli přehlédnout, se do vesnice valila koňská spřežení s žebříňáky plně obsazenými hulákajícími a zpívajícími partyzány. Co se tady asi musí dít, pomyslel jsem si, rozhodně nic dobrého! To budu muset být zajisté při tom, pokud by měly tito lidé zůstat ve Starém Hobzí. Bez zaváhání, než pro mě dojdou, rychle přepřáhnout koně do vozu a se svým polským dělníkem domů! Když jsme dorazili, už mě ve dvoře očekával četník a partyzáni, aby mě zavedli na velitelství do zámku. To šlo rychle, protože náš dům stál bezprostředně u jižní zdi zámeckého parku A z mého dvora se mohlo projít zámeckým parkem k zámku a na zámecké nádvoří. Tam se děly

hrozné věci! Partyzáni, kteří se stáhli z okolí, zde zaparkovaly své povozy a většina z nich se již odebrala do německých domů. Nyní bylo ještě přítomno asi jen 30 mužů. Uprostřed nádvoří stál velitel českého četnictva s ruským kapitánem, ke kterému mě vedli moji průvodci. Český důstojník mi dal rozkaz, abych oznámil německým vesničanům, kteří již byli shromážděni před zámkem, následující nařízení:

1. Každá zbraň, která se ještě nachází ve vlastnictví jakéhokoli muže, musí být okamžitě odevzdána Národnímu výboru v hostinci Hála. Totéž platí pro veškeré vojenské vybavení. U koho se ještě po jedné hodině něco najde, bude zastřelen.

2. Trest smrti pro všechny Němce, pokud dojde k jakýmkoliv útokům proti Čechům nebo Rusům.

3. Zákaz vycházení po 8 hodině večer a zákaz opuštění obce.

4. Rovněž trest smrti pro ty, kteří navážou kontakt nebo poskytnou pomoc německému vojenskému personálu, zejména mužům SS, kteří se nacházejí stále odzbrojeni v okolních lesích.

5. Němec musí okamžitě uposlechnout každému příkazu Rusa nebo Čecha.

Během mnou prováděného oznámení ke shromážděnému německému obyvatelstvu hulákal na mě opilý partyzán, abych mluvil ne německy, nýbrž česky. Na mou připomínku, že lidé nerozumí česky, výhružně odpověděl: „Všechny Němce zastřelíme!“

Po oznámení jsem se musel vrátit na nádvoří zámku, kde my český velitel přikázal, abych se postaral o vykonání oznámeného nařízení, protože při nedodržení rozkazů bych nesl následky v první řadě jako starosta já; jinak mohu jít zase domů.

Vracejí se se sám domů jsem přišel na náš dvůr – a tady se něco dělo! Asi dvacet až po zuby ozbrojených partyzánů prohledávalo obytný dům a hospodářské budovy od střechy až po sklep, údajně hledali skryté zbraně. Sotva si kdo dokáže představit, jak toto hledání probíhalo.

V domech, které byly po několik generací ve vlastnictví jedné a téže rodiny, se nashromáždilo, jak je známo mnoho věcí. Zde se mohli partyzáni nyní vyřádit! Prádlo, oblečení, povlečení a všechny ostatní věci byly vyházené my ze skříní a truhel, pošlapány, zašpiněny, zničený a když bylo nalezeno něco, co by se mohlo hodit, bylo zabaveno. A co by nemohlo být zapotřebí po šesti letech války?!

V našem bytě to vypadalo takto: jakmile jsem přišel ke dveřím obývacího pokoje, byl jsem přijat vůdcem partyzánů a musel jsem se postavit ke zdi. Přede mnou dva partyzáni se samopaly zaujali postavení, pak jsem byl dotázán, kde jsem schoval zbraně. Na moji odpověď, že jsem žádné zbraně neschoval, vůdce odvětil, že on přesně ví, že jsem zbraně – jednu pistoli – odevzdal, ale druhou ještě schoval; když během pěti minut neřeknu, kam jsem ji dal, budu zastřelen. Na to jsem mu řekl, že tato druhá pistole nepatřila mně, ale bessarabskému chlapci, kterému byla v dubnu odebrána a začátkem května na příkaz zemské rady ve Waidhofenu an der Thaya předána strážníkovi Waidhofenu, nařízení a potvrzení o tom jsou uložena v obecní kanceláři.

Během tohoto výslechu byla moje žena přivedena partyzánem do pokoje a musela se postavit vedle mě. Důvodem pro to bylo nalezení přikrývky v podkroví nad komorou čeledi. Na otázku vůdce partyzánů, proč moje žena schovala tuto přikrývku, odpověděla, že tato přikrývka nepatří jí, ale našemu polskému dělníkovi. Na to byl přiveden Polák a musel se jako třetí postavit vedle nás ke zdi. Takže jsme my tři stáli asi hodinu u zdi a přihlíželi jsme dění, když vstoupili dva partyzáni, ptali se velitelé na mě a okamžitě mě zase odvedli zpět na nádvoří zámku. Když jsme dorazili, vypadalo to ve srovnání s hodinou před tím mnohem divočeji; opilí partyzáni, kteří pravděpodobně výsledek domácí prohlídky zapili alkoholem,

dělali kravál, vyhrožovali všem Němcům pověšením a zastřelením – a bylo na nich vidět, že to myslí vážně. Jakou hodnotu měl život Němce v této době a za těchto okolností? – Vůbec žádnou!

Oba moji průvodci mě vedli k veliteli sedícímu u stolu uprostřed nádvoří; musel jsem před ním zůstat stát ve vzdálenosti pěti kroků, zatímco jeden z mého doprovodu hlásil přivedení německého starosty. „Okamžitě zastřelit!“, byla odpověď velitele, aniž by mi položil jedinou otázku, aniž by uvedl důvod, proč mě zavolali. – Tak si to usnadnili tito vrazi, kteří zavraždili mnoho Němců v okolních obcích – v Dačicích, Lipolci, Mutné, Vratěníně a dalších vesnicích. Proč jsem byl teď na řadě já, jsem nevěděl, – ale najednou mi bylo všechno jedno. Tito vrahové chtěli vidět mrtvé AK tomu jim byl bývalý starosta právě vhod. Spontánně jsem si vzpomněl na uchopení moci německým Wehrmachtem asi před sedmi lety. Právě tady na tomto místě to proběhlo. Jaký rozdíl oproti době tehdy! Ve Starém Hobzí bylo v prvních říjnových týdnech roku 1938 asi 1500 německých vojáků a ani jeden z nich se nesnažil šikanovat mnoho Čechů, kteří zde žili, nebo jim vyhrožovat kvůli jejich národnosti, nikomu nebyl zkřiven ani jediný vlásek. A tak tomu nebylo nejen u nás ve Starém Hobzí, nýbrž také v širším okolí. – Ano, jaký rozdíl mezi tehdy a dnes!

Moji dva průvodci mě vzali doprostřed a vedli mě ke zdi jižního křídla vzdálené asi 30 kroků odtud, kde jsem se musel postavit se zvednutými rukama, obličejem otočený ke zdi. Při pohledu z boků jsem viděl tři partyzány ozbrojené samopaly stojící několik kroků za mnou. Takže teď by měl přijít konec pro mě! - - zírala jsem před sebe na díru ve zdi od půlky pocházející ze dříve a najednou jsem byl docela klidný – „je po všem“ – řekl jsem si...

V tomto okamžiku se mě zeptal hlas vedle mě v českém jazyce: „Proč jste to udělal?“

„Co jsem měl udělat?“ zeptal jsem se.

Odpověď: „Vy máte být přece zastřelen, protože u Vás v domě byl nalezen skrytý sklad zbraní!“

„To není pravda,“ řekl jsem. „vždyť já jsem žádné zbraně neschoval!“

„Počkejte okamžik!“ řekl popravčímu komandu doposud mě ještě neznámý mluvčí a šel ke stolu uprostřed zámeckého nádvoří. Otočil jsem hlavu mírně do strany a hleděl jsem na tohoto muže. Mezitím co hovořil s českým důstojníkem, jsem ho poznal. Byl to bratr mého kamaráda z mládí z okresního města Dačice, jménem Stejskal. Poté co promluvil s důstojníkem, vstal, stoupl si na žebřiňák a hlasitým hlasem zavolal na mnoho partyzánů: „Kdo z vás přinesl zprávu, že u německého starosty byly nalezeny zbraně?“

Na tuto otázku vystoupil mladý muž ze Starého Hobzí č. 144 a řekl, že on to ohlásil. Zda on sám byl při nalezení zbraní, zeptal se důstojník. „Ne!“, řekl muž, dozvěděl se o tom od onoho, a přitom ukázal na jiného Čecha, který pocházel z Vídně; jeho rodina žila jako evakuované osoby u Prinesdomů ve Starém Hobzí. Když se ho důstojník zeptal, zdá on sám byl při nalezení zbraní, odpověděl tento „chytrák“ Ne! Údajně to slyšel od jiných, od koho neví. – V reakci na tuto odpověď vydal důstojník dvěma partyzánům rozkaz jít do mého domu a informovat se u místního velitele partyzánů. Po pro mě zdánlivě nekonečném čase se oba vrátili a hlásili, že nic nebylo nalezeno. Důstojník znovu vylezl na vůz a vykřikl: „Chlapci! Pokud nám někdo pošle hlášení, musí být pravdivé. Na základě nepravdivého hlášení by byl tento muž (ukázal na mě) zastřelen. K něčemu takovému nesmí u nás dojít! „Potom sestoupil z vozů, přišel ke mně a řekl: „Můžete jít zase domů! „Pomalu jsem znovu spustil ruce dolů, díval se na 3 partyzány za mnou a šel jsem s velmi měkkým pocitem v kolenou domů. Život mi byl zachráněn slušností jednoho jakož i smyslem pro spravedlnost druhého Čecha. Doma mě s radostí přivítala manželka a rodiče; jim už bylo sděleno, že jsem byl zastřelen.

Ne tak bez škody jako mně se vedlo mnoha obyvatelům vesnice tohoto 15. května 1945. V mnoha domech byly Němci zbiti, bylo jim také vyhrožováno zastřelením. Pod takovou výhružkou partyzánů zahnán do úzkých, se měl podle údajů partyzánů sám zastřelit Andreas Brunner, dům č. 57. Očití svědci – žádní!

Tak řádili tito cizí Češi jako příšery ve Starém Hobzí. Další den po odchodu partyzánů bylo opět klidněji, protože domorodí Češi se chovali vůči nám Němcům dobře, a dokonce co nejostřeji odsoudili počínání cizích Čechů!

Dny po tomto nezapomenutelné 15. květnu prošli ve značném klidu, bez jakéhokoli obtěžování Němců. Každý klidně pokračoval ve své práci a šířícím se zvěstem, že všichni Němci budou vyhnáni, nikdo neuvěřil. Koncem května se náhle objevily zvěsti, že Češi vyhnali Němce v několika vesnicích u rakouské hranice, obce uvolnily k vyrabování, ale po dvou dnech se mohli vyhnaní zase vrátit do prázdných domů. Nikdo nic přesně nevěděl, protože nikdo se nemohl vzdálit za hranice vesnice. Žádný člověk si nedokázal představit, že by bylo možné vyhnat všechny Němce z jejich vlasti. Ano, úředníkům a členům NSDAP by příležitostně všechno vzali, byly by deportován ani na Sibiř, ale nikdo něčemu takovému nechtěl uvěřit.

V mém domě byl čilý ruch kvůli ruským důstojníkům, kteří během dne používali naši koupelnu. Samozřejmě byly od nás také pohoštěni, a tak se zrodil přátelský vztah. 2 z těchto důstojníků ke mně přišli 2. června a řekly, že určitě ví, že všichni Němci budou odvedeni. Na mou otázku „kam?“, řekli do Německa nebo Rakouska a sice pěšky pouze s příručním zavazadlem. Nabídli mi tedy, že mi dají k dispozici nákladní auto, abych dovezl mou rodinu a všechno, co můžeme naložit, do Rakouska. Nechtěl jsem a nemohl jsem uvěřit, že by bylo možné vyhnat všechny Němce, a poděkoval jsem Rusům za jejich ochotu pomoci. Nemohl jsem přece tajně uprchnout, když tu bylo ještě tolik Němců. Když už musíme odejít, pak se všemi ostatními dohromady!

Tak přišel 7. červen 1945!

Ačkoliv se po celou dobu objevovaly různé zvěsti, ale nikdo jim nechtěl uvěřit, začal onen den, kdy jsme byli vyhnáni z naší vlasti.

Ráno v 6:30 byla jedna žena, která byla provdána za příslušníka německého Wehrmachtu, a deset mužů odvedeno ze svých domů českými partyzány a uvězněno v Národním výboru v hostinci Hála. Po hodině jsme byli odvedeni do domu č. 77, kde nám bylo v tamějších místnostech kromě oblečení všechno odebráno. Z domů č. 77 jsme byli opět odvedení pod dohledem k hostinci Hála a tam postavení ke zdi jako rukojmí. Současně bylo vyhlášeno:

„Všichni Němci ze Starého Hobzí musí do dvou hodin opustit s příručním zavazadlem obec a postavit se na silnici směrem na Písečné.“ Kromě starých šatů se s sebou nesmí nic vzít. Pokud by někdo odporoval, bude zastřeleno všech jedenáct stojících rukojmí!“

Nás jedenáct stálo u zdi. A za námi putovaly obyvatelé Starého Hobzí s dětmi a starými lidmi, každý nesl uzlík pod paží nebo na zádech na shromaždiště. Doprovodnou hudbou byl pláč vyhnaných a spílání vyhánějí!

Poté co všichni Němci pravděpodobně již opustili vesnici, bylo deset rukojmí posláno domů, aby si přinesli své věci a postavili se na silnici mimo vesnici. Já sám, střežený partyzány, jsem zůstal jako jediný stát u zdi. Byl jsem ujištěn, že také budu moci odejít, jakmile Národní výbor rokující v hostinci Hála udělí k tomu svůj souhlas. Asi po půl hodině, pro mě to byla nekonečně dlouhá doba, se objevil muž s páskou na rukávě a řekl mým strážcům, že proti mně není žádné obvinění a že mohu odejít.

Nyní jsem pochodoval v doprovodu velitele Brouzka a partyzána přes náves a zámeckým parkem do svého domu, abych si vzal nějaké věci pro můj odchod. Náš dům a dvůr byl plný lidí. Teď jsem si měl vzít něco sebou, ale co? Všechno leželo páté přes deváté, cizí lidé, Češi, při pohledu na vesnici mi teď hlavou prolétli lidé utáboření v přilehlém zámeckém parku, poté jsme se museli vydat na pochod směrem

Nové Hobzí– Modletice– Písečné. Pomalu se táhla tato naříkající kolona kolem Nového Hobzí, kde byla vstříc přicházejícími partyzány provedena druhá kontrola zavazadel. Dále jsme prošli Modleticemi přes Písečné ke staré české hranici. Zde proběhlo poslední a největší prohledání. Nyní měli katovi pacholci poslední šanci uvolnit svou nenávist a hněv. Téměř všechno bylo lidem sebráno! Kdo měl odvahu a řekl slovo proti tomu, byl zbit nebo mu bylo vyhrožováno zastřelením. Tito partyzáni se chovali takovým způsobem, že našinci svatý strach přikázal a pomyslel si: jen pryč od těchto bestií v lidské podobě, jímž nebylo nic, ale vůbec nic svaté! Proč jen tato nenávist? Válka byla již déle než jeden měsíc ukončená, a přesto bylo tak mnoho lidí později úmyslně zabito.

Po této prohlídce jsme pokračovali do hraniční vesnice Neuriegers v Rakousku. Když jsme tam přecházeli, nastával večer. Na noc jsme byli ubytováni kolnách a stodolách. Následující den se masa vyhnaných rozdělila dál podél hranice do Grossau a Raabsu an der Thaya. S rodinou jsem se dostal k farmářské rodině Fritz v Süßenbachu poblíž Grossau, kde jsme nalezli člověka důstojné ubytování. Tady jsme nyní žili. Pomáhali jsme s polní prací a můžeme se jen dívat daleko za hranici, kde leží naše vlast, naše Staré Hobzí. Jak to bude pokračovat?

Nakonec nechť je připojena následující zpráva, kterou mi vyprávěla manželka Antona Hammerla (Staré Hobzí, č. 40) odvedeného jako rukojmí:

„Někdo přišel do domu a sdělil mi zprávu, že můj manžel stojí u Hály u zdi a bude zastřelen s ostatními rukojmími.

„Tak," řekla jsem, "když tedy zastřelí mého manžela, pak by měli taky hned zastřelit i mě a děti!"

„Ještě před tím, než jsem se mohla rozhlédnout po chlapcích, přišel ke mně ten starší (12 let), zvedl ke mně sepjaté ruce a řekl hlasem, který mnou skrz na skrz projel: „Viď, mami, ty mě nenecháš zastřelit, viď, ty mě nezastřelíš!"

„Dobře, dobře," odpověděla jsem, „já tě určitě nezastřelím!"–a jak se na mě přitom díval...? Ten obličej, ty oči! Ne, na to nikdy nezapomenu! A když se na něj dnes podívám, pořád ho vidím, jak tam stojí se zvednutýma, prosícíma rukama a tázavýma očima v obličeji malého dítěte, které bych nejraději přitiskla k sobě. Mohla jsem v něm číst jako v otevřené knize! Co se stane teď?

„Ale teď pojďte, musíme jít k otci!", bylo všechno, co jsem řekla. Pak jsem vzala oba chlapce, v každé ruce jednoho, a šla jsem s nimi pár domů až nahoru k Hálovi. Nyní jsem uviděla stojící muže, všichni čelem ke zdi, střežené ozbrojenými partyzány. Postavila jsem se k nim, aniž bych řekla slovo, děti jsem držela za ruce, jako poslední z dlouhé řady, rovněž obličejem ke zdi. Jak dlouho jsem tam stála, nevím, když my najednou poklepal na rameno stojící Rus a řekl: „Ty mama, ty tady nestát, ty domů jíti s dětmi. To tady nic dobrého pro tebe!"

Poté, co jsem se neřídila jeho slovy a nehnula jsem se z místa, jako kdybych nic neslyšela, opakoval Rus tato slova ještě jednou: „Ty mama za dětmi tu nestát, ty domů jít!"

Šla jsem s oběma chlapci pomalu a s těžkým srdcem, prázdná a vyhořelá domů. – Potom, nevím, kolik bylo hodin, najednou stál můj manžel ve dveřích. Dnes mi chybí slova, abych popsala tento okamžik. Tiše jsme vzali bezcenné věci, které jsem mezitím shromáždila, a beze slova jsme opustili náš dům...

Konec série „Autentická svědectví starohobezských německých občanů, kteří byli po druhé světové válce násilně odsunuti z pohraničí."

Poznámka: Uveřejnění není spojeno s vyjádřením nějakého názoru, ale cílem bylo rozšířit si informace o této etapě našich dějin pohledem odsunutých Němců bez úprav.

Plánované akce

Datum	Čas	Akce	Místo	Poznámka
7.11.	16:00	Setkání důchodců	Jídelna ZŠ	Pozor je to pátek
30.11.	16:00	Zahájení adventu	Náves Staré Hobzí	
5.12.		Mikulášská nadílka		

Změna programu vyhrazená

Ministerstvo životního prostředí

STÁTNÍ FOND ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ ČESKÉ REPUBLIKY

Jihočeský kraj

Rekonstrukce a intenzifikace ČOV - Staré Hobzí

Tento projekt je spolufinancován:

- Státním fondem životního prostředí ČR na základě rozhodnutí ministra životního prostředí
- Jihočeským krajem

Cílem projektu je zásadní rekonstrukce a intenzifikace stávající ČOV tak, aby byla schopna správně pracovat a dosahovat požadovaných čisticích efektů.

Realizace projektu: duben 2024 – říjen 2025

